

Od husiel ku koláriku, alebo ako hudba priviedla Andreja k Bohu

Andrej Matis je z Oravy a už niekoľko rokov je členom Opus Dei. Vyštudoval hru na husliach, ktorej sa neskôr aj venoval. Husle však zavesil na klinec a odišiel do Ríma študovať teológiu, no a o niekoľko dní bude ako prvý Slovák vysvätený za diakona Opus Dei. V rozhovore vysvetľuje ako objavil svoje povolanie.

06.11.2019

Andrej Matis má 31 rokov. Narodil sa v Dolnom Kubíne v rodine stavebného inžiniera a ekonómky a má šesť súrodencov: päť bratov a jednu sestru. Študoval hru na husliach na Štátnom konzervatóriu v Bratislave a na VŠMU. Absolvoval postgraduálne štúdium komornej hudby na Hochschule für Musik und Darstellende Kunst vo Viedni.

Počas svojich štúdií vďaka študentskému domovu Dowina spoznal Opus Dei a vo veku 21 rokov sa stal jeho členom. Posledných päť rokov býva v Ríme, kde vyštudoval teológiu a kde sa momentálne venuje magisterskému štúdiu filozofie.

Ako si spoznal Opus Dei?

Prvý krát som počul o Opus Dei, keď začala aféra spojená s Da Vinciho kódom. V časopise Týždeň bol rozhovor s ľuďmi z Dowiny (študentský domov a centrum Opus Dei v Bratislave). Hovorilo sa o Opus Dei, o posväcovaní sa každodennou prácou, ale aj o študentskej rezidencii pre vysokoškolákov. Jej celková atmosféra inšpirujúca k rastu sa mi veľmi pozdávala. Možnože až príliš, zdalo sa mi to totiž, že nemám dostatočnú úroveň na to, aby som zapadol. No, ako to už býva, prišla hora k Mohamedovi. Cez prázdniny ma jeden pekný letný deň cez kamaráta skontaktoval riaditeľ a ponúkol mi možnosť bývať v Dowine. Bol som prekvapený a potešený zároveň.

Ako si objavil svoje povolanie do Opus Dei?

Mám šesť súrodencov a skvelých rodičov. Skôr než som spoznal Opus

Dei, nepochyboval som o tom, že aj ja sa ožením a budem mať veľkú rodinu. Nakoniec to vypálilo trochu inak. V Dowine som sa začal viac modliť. Zároveň som videl, že Opus Dei je niečo veľmi aktuálne a na Slovensku nové. Aj keď koniec koncov to najdôležitejšie bolo vidieť príklad ľudí z Opus Dei. Mali veľký zmysel pre humor, dívali sa na život s nadhľadom a boli veľkodušní. Neskôr som si uvedomil, že veľa z toho bolo dôsledkom ich vnútorného života. Myšlienka posväcovania sa uprostred sveta ma nadchla. Moja práca –hudba - pre mňa znamenala a stále znamená veľa. Zároveň treba povedať, že od sympatií je k povolaniu ešte nejaká cesta. Aj v mojom prípade to bolo niečo osobné medzi Bohom mnou. Vidieť som, že Boh ma volá a po nejakom čase uvažovania som mu povedal, že idem do toho.

Keď byť numerárom, ktorý sa venuje svojej profesionálnej práci, je už povolanie od Boha, prečo si sa rozhodol vymeniť husle za sutanu?

Prvé duchovné cvičenia, na ktorých som bol, boli o povolanií. V tom čase som ešte nepoznal Opus Dei a keďže téma bola, aká bola, zamýšľal som sa nad tým, či mám kňazské povolanie. No bol to krátky proces, nie viac ako päť minút. Bolo mi jasné, že to nie je pre mňa. A nemýlil som sa. Mal som vtedy na mysli povolanie diecézneho kňaza.

A čo bolo ďalej?

Potom som spoznal Opus Dei, odovzdal som sa Bohu a stal som sa numerárom. Odovzdať sa bolo ako prísť na miesto, ktoré sa predtým zdalo byť vzdialeným horizontom. Zrazu to, čo sa týčilo niekde v dialke medzi nebom a zemou, je pôda, ktorú máš pod nohami a pred tebou sa otvára úplne nový horizont.

Odovzdal som sa Bohu, aby som sa stal numerárom a keď medzi mnou a Bohom neboli žiadne zábrany, nechal ma vidieť, že raz ma poprosí, aby som sa stal kňazom. A táto myšlienka ma naplňala radosťou. V praxi to bolo tak, že som sa rok po škole rozlúčil s hudbou a odcestoval som na štúdiá do Ríma.

Ako zareagovali na tvoj odchod tvoji kolegovia?

V tom čase som robil doktorát na VŠMU a hrával v Mucha Quartet. Posledné dva roky sme sa venovali seriózne komornej hudbe a začalo sa nám dariť. Chodili sme po súťažiach a koncertoch. Švajčiarsko, Česká Republika, Taliansko, Poľsko, Francúzsko, Rakúsko, Luxembursko... Keď som povedal, že končím, moji kolegovia – prevažne neveriaci- nechápali o čom hovorím. Boli rozladení, keďže to pre nich znamenalo stratiť niekoľko rokov

našej spoločnej práce. Časom sa situácia vyjasnila a teraz keď majú Muchy koncert v Ríme, ideme spolu na pivo. O mojom rozhodnutí som tiež hovoril s dekanou našej fakulty. Prijala to v inom svetle. Povedala mi, že v minulosti bývalo bežné, že niektoré deti z početnejších rodín mali povolanie do kňazstva a zaželala mi veľa šťastia. Tiež sa ma spýtala naoko vážne, ako je na tom moja taliančina a navrhla mi, aby som začal študovať, čo som aj urobil a neskôr zúročil.

Ako ovplyvní tvoju kňazskú službu fakt, že si sa pred štúdiom teológie venoval profesionálne hudbe?

Medzi muzikantmi som stretol veľa pracovitých ľudí, ktorí mali umelecké méty, boli zapálení za vec, mali zmysel pre detaily. Častokrát sa jednalo o hľadanie dokonalosti, ktorá sa samozrejme nedá dosiahnuť, no samotné hľadanie bolo samo osebe

niečo pozitívne a navyše približovalo k ideálu. A dobre odvieť svoju profesionálnu prácu je jednou z hlavných črt Opus Dei, ktoré navyše pridáva k tomuto všetkému nadprirodzený dôvod. Človek si tiež vyskúša život, čo to znamená pracovať, byť pod tlakom, podať výkon... Možnože potom vidí problémy druhých z trochu iného uhla. Ďalej je tu tiež dôvod, pre ktorý sa ľudia venujú umeniu: niečo, čo je za všednosťou bežných dní, niečo, čo nás priťahuje. A zároveň nám kladie otázku. Človek je jediná bytosť na zemi, ktorá je schopná zastaviť sa a kontemplovať krásu. Myslím, že keď sa to stane, natíska sa často krát otázka: A kto je za tým všetkým? Nie v zmysle, kto je za tým ako umelec, ale kto je na konci reťaze príčin, kto nám dal schopnosť uvedomiť si nás samých a krásu, ktorá chce s nami komunikovať. Tak sa z estetickej otázky, prečo nás niečo oslovuje svojou nevšednou krásou, prejde k

filozofickej, prečo sme tu, a nakoniec k teologickej, kto je za tým všetkým. Samozrejme, že poradie môže byť iné, no všetky tri otázky sa mi koniec koncov javia ako tri dimenzie toho istého problému. Človek má v sebe niečo, čo nemajú ostatné tvory a nie je vyrovnaný sám so sebou až pokým nenájde odpoveď. Krása môže otvoriť dvere a niekedy aj ukázať cestu. Predtým, než som začal študovať filozofiu som si myslel, že podobné úvahy sú len pekné reči, no zmenil som názor. Majú v sebe kus pravdy.

Na čo sa najviac tešíš z toho, čo ťa čaká v nasledujúcich mesiacoch?

Opus Dei je pre ľudí z ulice. Pre ľudí, ktorí sú osem hodín, päť dní v týždni v práci, ktorí po robote musia ísť nakúpiť do hypermarketu rožky a ktorých doma čakajú deti, čo skáču po plafóne. A napriek tomu, alebo práve pre to, sa chcú stať svätými. Opus Dei je v tomto zmysle ľudová

záležitosť. Mať slovenských kňazov môže pomôcť tým, ktorí prídu do kontaktu s Opus Dei, aby toto všetko pochopili na prvýkrát. To najdôležitejšie je samozrejme to, prečo budem vysvätený: môcť slúžiť sv. omšu, spovedať a vysluhovať ostatné sviatosti. Na popísanie hĺbky týchto vecí nestačí jeden rozhovor na webe, keďže sa dotýkajú Nekonečna... A potom, Boh nenechá, aby som nad ním vyhral v štedrości. Takže sa teším aj na to čo príde, bez toho, aby som to čakal. Prekvapenia. Ako som už spomínal: čo je za horizontom sa ukáže, až keď ho človek dosiahne.
